

۲۰۱۷/۸/۲۵

م، نعیم بارز

از کس که ندانی بدان، تصامیم رئیس جمهور ترامپ در باره افغانستان!

به تاریخ ۲۰۱۶/۱۱/۹ تحت عنوان یک صبح خوب، یک خبر خوش، با آنکه می دانستم بسیار کسانی پیروزی دونالد ترامپ را در برابر خانم کلینتون خبر خوش و مثبت به نفع مردم امریکا، افغانستان و جهان نمی پذیرند بلکه در جهت منفی و حتی خطرناک تلقی می کنند.

من نوشتم: اینکه آیا پیروزی ترامپ با برنامه هایش مردم امریکا را به خواست های شان خواهد رساند یا خیر؟ گذشت زمان نشان خواهد داد ولی برای مردم افغانستان که سی و هشت سال در گیر جنگ و هر لحظه در هراس مرگبار به سر برده اند، می توان از آن به مثابه یک امید تازه ای که شاید یک تصمیم خوب و منطقی در جهت ختم جنگ گرفته شود استقبال نمود.

ارزیابی من از پیروزی دونالد ترامپ در برابر خانم کلینتون این بود که بخشی مردم اصلی و آگاه امریکا از سال های زیادی به این سو با سیاست های کجدار و مریز، یک نواخت و زیان بار هر دو حزب (دموکرات و جمهوری خواه) خسته و بیزار شده اند و می خواهند کسی در مقام ریاست جمهوری ایالات متحده امریکا قرار گیرد که به صورت نسبی راه و روند یک نواخت را در زمینه سیاست های داخلی و خارجی آن کشور بشکند.

من آن حرف هایم را مثل یک فال بین رمل اندازه نگفته بودم بلکه با درکی از جامعه قانونمند و باور به نهاد های استوار و با قدرت در دفاع از منافع کل مردم آن کشور گفته بودم و امیدوار بودم که به رغم بعضی بی مبالاتی ها و ندانم کاری ها، آقای رئیس جمهور ترامپ ناگزیر خواهد بود، در مسیر نسبتاً درست از بارک اوباما گام بردارد.

و اینک خوش بختانه پس از چند ماه بحث ها و گفت و گوهای فراوان سر انجام رئیس جمهور ترامپ در باره افغانستان تصامیم خوبی اتخاذ نموده که مورد تائید اکثر سیاستمداران امریکایی، رهبران کشورهای عضو ناتو، مسؤولین امور سیاسی افغانستان و دولت های زیربیط و علاقمند دیگری در مبارزه قاطع علیه گروه های تیروریستی و دولت های حامی آن ها و مشخصاً دولت پاکستان، از خود ابراز تائید و توافق نشان داده اند.

خبر و توضیحات پیرامون ستراتیژی جدید امریکا در مورد افغانستان در سر تا سر جهان انعکاس وسیع یافته و من نیاز نمی بینم تا در اینجا به شرح آنچه تصمیم گرفته شده جز به جز بپردازم. ولی ضمن نهایت خوشی که از این

تصمیم امریکا برایم دست داده، این سؤال ذهنم را بسیار آزار می‌رساند که چرا سال‌ها قبل همچو تصمیم در باره افغانستان و بخصوص در قبال پاکستان گرفته نشد.

اگر در همان سال‌های نخست لشکر کشی کشورهای ائتلاف بین‌المللی به افغانستان و یا در کنفرانس‌های متعدد دیگر در قضیه افغانستان همچو تصمیم گرفته می‌شد، شاید جنگ به شانزده سال درازا نمی‌کشید و هر سال هزاران عسکر، پولیس ملی و افراد ملکی مرد و زن و طفل بیگناه افغان به قتل نمی‌رسیدند و همین‌طور دو هزار و چهار صد نفر امریکایی و صد‌ها نفر از کشورهای ائتلاف بین‌المللی جان‌هایشان را از دست نمی‌دادند و ممکن با تلفات بسیار کمتر در مدت دو سه سال عملیات تروریستی پایان می‌یافت و این همه گروه‌های تروریستی مثل داعش و غیره تبارز نمی‌یافت و آن همه رقم زیاد جرم و جنایات وحشتناک در افغانستان و در سراسر جهان صورت نمی‌گرفت و بالاخره ضرور نبود از سوی دولت امریکا میلیارد‌ها دالر به گونه‌ی باج به پاکستان این کشور اصلی حامی تروریسم پرداخته می‌شد.

و یک پرسش دیگری هم که در ذهنم خطور می‌کند این است، در حالیکه طبق قانون امریکا هزاران جوان به خاطر یک سرقت ناچیز و یا در اثر برخورد و جنگ‌های روزمره توسط پولیس دستگیر و به محکمه معرفی شده و از آن طریق دو سه سالی به زندان انداخته می‌شوند. اما در آن کشور قانونمندی کسانی به اصطلاح حافظ امنیت ملی امریکا و پاسداران نظم جهان ناسنجیده و بدون ارزیابی دقیق جنگ‌هایی را مثل جنگ ویتنام، عراق و لیبیا به راه می‌اندازند و برای ادامه آن خون‌های زیادی را می‌ریزند و صد‌ها میلیارد دالر پول مالیه دهندگان امریکا را به عناوین مختلف زیر نام خرید سلاح و معاشات و مصارفات که بخشی زیاد آن را به جیب‌های شخصی خود می‌زنند، چرا مورد باز پرس و محاکمه قرار نمی‌گیرند؟

این درست است که هر جنگی بالاخره روزی پایان می‌یابد، اما جای تأسف است که جنگ افغانستان این همه سال‌ها به درازا کشیده که برای امریکا هم در تاریخ جنگ‌هایش بی‌سابقه بوده است. البته جواب و بحث در این زمینه ایجاب تحقیقات همه‌جانبه تخصصی و علمی را می‌نماید. اما در حال بر اساس ستراتیژی جدید رئیس‌جمهور ترامپ پس از گذشت پنج شش ماه در عمل دیده خواهد شد، دولت پاکستان که سال‌ها برای پرداخت معاشات اردوی خود متکی به امریکا بوده:

○ آیا راه صلح‌راهی در پیش خواهد گرفت یا مسیر جنگ و دشمنی گذشته را با افغانستان تعقیب و دنبال خواهد کرد؟

○ آیا از ستراتیژی جدید امریکا احساس خطر نمی‌کند و حاضر خواهد شد حتی رویا روی با نیروهای امریکایی درگیر جنگ شود؟

اگر پاکستان روی دولت چین به حیث حامی جدید خود زیاد حساب کرده باشد که حتی اگر جنگی بین پاکستان و امریکا درگیرد چین به حمایت نظامی و اقتصادی آن کشور خواهد شتافت!! فکر می‌کنم سخت دچار اشتباه بوده زیرا بر همه معلوم شده است که اساس سیاست دولت چین بیشتر در جهت برقراری صلح با جهان و رشد اقتصاد و رونق تجارت می‌باشد و بر پایه‌ی ادامه همین سیاست بوده که در کمترین زمان رشد بی‌سابقه اقتصادی را نصیب شده و به قدرت اقتصادی درجه دوم جهان رسیده است.

بناء دولت مذکور به خود اجازه نخواهد داد که در تحت هر شرایطی از دولت تروریست پرور پاکستان حمایت همه جانبه نماید.

دولت روسیه هم از چندی بدین سو تحت تعذیرات اقتصادی کشور های غرب و امریکا قرار گرفته و به هیچ وجه نمی خواهد با حمایت نظامی از پاکستان با امریکا درگیر شده و جنگ سوم جهانی را با استعمال سلاح اتمی به راه اندازد که منجر به نابودی بشریت و همه چیز شود.

از سوی دیگر منطقاً برای دولت امریکا هم قابل قبول نخواهد بود که پس از شانزده سال جنگ در افغانستان و آن همه تلفات انسانی و مصارف بیش از یک تریلیون دالر، به ناکامی راه فرار را در پیش گیرد و اجازه دهد که خلای که در غیاب نیرو های امریکایی و ناتو در افغانستان بوجود می آید گروه های تروریستی آن را پر کنند. به باور من وقوع چنین وضعیتی را که حتماً روی خواهد داد، نخواهند پذیرفت بلکه همان طوری که قبلاً پیش بینی نموده ام احتمالاً در مدت یکی دو سال دیگر گروه های طالبان و داعش در همه جا زیر ضربات پیهم دولت امریکا، افغانستان و دولت های دیگر نا بود و شکست داده خواهند شد. البته اکنون در ستراتیژی جدید رئیس جمهور ترامپ نقش زمان هم از هر لحاظ بسیار با اهمیت خواهد بود و بخصوص تا قبل از آغاز مبارزات انتخاباتی آینده ریاست جمهوری در سه سال بعد در امریکا، رئیس جمهور ترامپ و حزب جمهوری خواه خواهند کوشید جنگ افغانستان را به موفقیت به پایان رسانده که آن افتخار بزرگ را در تبلیغات به خود داشته باشند.

لذا از هر لحاظ به نفع کشور پاکستان و صلح منطقه و جهان خواهد بود که رهبران دولت پاکستان به حمایت از عملیات گروه های تروریستی علیه افغانستان پایان داده و در عوض راه صلح و فعالیت های تجاری و اقتصادی را با همه کشورهای منطقه و جهان در پیش گیرد و الی به غیر از درگیر شدن در جنگ با گروه های داخلی و یا خارجی جز رفتن به سوی تجزیه چیز دیگری را نصیب نخواهد شد.

پایان